

som helst Betænelighed. Men Nedlæggelsen af Københavns Landbefæstning er under alle Omstændigheder et Skridt i den rigtige Retning bort fra Fæstningsvæsenet i vort Land; og selvfølgelig billigere mit Parti, at Forsvarsministeren har indskrænket Lovforslaget til det, der i Øjeblikket kan ventes Enighed om mellem Rigsdagens Ting, og som altsaa vil kunne gennemføres, forhaabentlig hurtigt og uden nogen som helst Vanskelighed.

Der er ingen Anledning til her at komme ind paa en Debat om Militærvæsenets fremtidige Ordning i vort Land; Enkelthederne og Principperne drøftes for Tiden i Militærkommissionen. Jeg skal blot gøre en enkelt Bemærkning i Anledning af en Udtalelse af den ærede Ordfører for Socialdemokraterne (Wilmann). Naar han fremhævede, at Opgaven var at opnaa Afrustning, ja, saa er dette en Opgave, som man vel kan sige ligger for rundt om i Verden, og som de ledende Statsmænd, ogsaa indenfor Storstaterne, har udtalt sig for; men det, som Spørgsmaalet drejer sig om herhjemme i Danmark, er i Virkeligheden de modstridende Opfattelser hos paa den ene Side dem, der tror paa Danmarks Ævne til at præstere, hvad man har kaldt et effektivt Forsvar, og paa den anden Side dem, der ikke nærer denne Tro. En Tid lang syntes de førstnævnte at være naaet til at erkende, at der i alt Fald kun kunde være Tale om et effektivt Forsvar af Neutraliteten; senere hører man igen Stemmer, der taler om et effektivt Forsvar i al Almindelighed. Modsætningen mellem disse Anskuelse og vore Anskuelse, der gaar ud paa, at enhver Tanke om et effektivt Forsvar, enhver Tanke om, at Danmark skulde kunne optræde som krigsførende Magt, er umalig, er den Hovedmodsætning, som findes angaaende dette Spørgsmaal. Hvordan Forholdene vil udvikle sig, hvilke Anskuelse der vil blive de raadende og komme til at karakterisere Danmarks fremtidige Militærordning, skal jeg som sagt ikke komme ind paa nogen Drøftelse af ved denne Lejlighed. Jeg skal blot sige, at hvordan Danmarks fremtidige Militærordning end maatte blive, kan der efter min og mit Partis Mening under ingen Omstændigheder være Tale om at opretholde den tvungne almindelige Værnepligt.

Jeg undrede mig lidt over, at Venstres ærede Ordfører (Klaus Berntsen) antydede, at det kunde være rigtigt at faa nedsat et Udvalg til Drøftelse af denne Sag. En Udvalgsbehandling har i Virkeligheden allerede fundet Sted i Militærkommissionen, og paa

Grundlag af denne Udvalgsbehandling har Partierne haft Lejlighed til at udtale sig og tage Standpunkt; og Partierne har taget deres Standpunkt i denne Sag. Jeg forstaaar derfor ikke ret, hvilken Anledning der skulde være til nu at henvise denne Sag til en Udvalgsbehandling. Det er jo ikke Skik og Brug, naar der fremsættes bestemt Ønske om et Udvalgs Nedsættelse, at modsætte sig det, og jeg skal derfor heller ikke gøre det; men jeg vil dog sige, at for saa vidt som dette Ønske — der dog altsaa ikke hidtil er fremtraadt som et direkte Forslag — fastholdes, hvis det udformes som et Forslag om Udvalgsbehandling, gaar jeg ud fra, at denne Udvalgsbehandling under alle Omstændigheder vil være kort, fordi Udvalgsbehandling, som sagt, faktisk har fundet Sted i Forvejen.

Hermed skal jeg, som jeg begyndte med at sige, anbefale Lovforslaget til meget hurtig Behandling og uforandret Vedtagelse. Der er ingen Grund til lang Overvejelse, saaledes som Sagen foreligger med fuldstændig Tilslutning i alt Fald fra 3 Partiers Side.

Parkov: Det forholder sig rigtigt, som andre ærede Ordførere har udtalt, at der i Militærkommissionen har været forhandlet om, hvorvidt man skulde skride til Nedlæggelse af Københavns Landbefæstning og Dele af Københavns Søbefæstning, og det forholder sig ogsaa rigtigt, at disse Spørgsmaal har været Genstand for Overvejelse indenfor de forskellige Partier. Dermed kunde man maaske, som den ærede foregaaende Taler har erklæret, være tilfreds, forsaavidt det gælder Rigsdagen og Rigsdagens Medlemmer. Men det forekommer mig, at Befolkningen i sin Almindelighed har Krav paa at faa Oplysning om, hvordan man nu er kommet i denne Situation, og hvorfor de forskellige Partier har taget den og den Stilling til Sagen. Man maa erindre, at da Forsvarslovene var til Behandling i 1909, var Befolkningen ret delt paa dette Spørgsmaal; da stod man ikke saaledes, at det var ganske bestemt afgrænsede Partiformationer, som sluttede sig til den ene eller den anden Opfattelse. Derfor synes jeg, det er nødvendigt, at der fremkommer nogle flere Oplysninger om, hvordan man nu er naaet til dette Standpunkt, end der foreligger fra de ærede tidligere Taleres Side.

Jeg skal dog først erindre om, at ved Forsvarslovene af 30. September 1909 blev det bestemt, at Landbefæstningen omkring København skulde nedlægges i Aaret